kuſt keige liggema tee taewa ütles ollewad. Sedda lubbas würſt, ja andis omma teenrittele käsko, et pu-hunniko piddid walmis ladduma, agga nenda, et ühte kohta hauk sisse piddi jäma, kuſt pumeister sisse piddi puggema.

Onneto pumeister läks koio, ja räkis omma naesele, mis hädda maalmeister temma peäle saatnud. Wöttis siis nöuks, ma-alluſt kaudo hauko läbbi kaewada, ommaſt toaſt kunni pu-hunniko alla, et siis, kui puud pöllema piddid pandama, ma-alluſe tee läbbi kibbedaſt ſurmaſt wöiks peäſeda. — Mis siis ka korda läks. — Ja kui se pääw tulli, mil ta piddi ärraminnema, tulli würſt keige omma teenrittega ja paljo teiſi ſenna watama ja pumeistert ärraſaatma. Ja würſt andis ka pumeiſtri kätte ühhe ramato, mis omma issale olli kirjotanud, ja ſowis ta ennesele head teed, ja issale weel su-ſannaga tuhhat ja tuhhat terwiſid.

Ka maalmeister olli seäl watamas, ja mötles ommas kurjas süddames, et nüüd ommeti ükskord ta ſowiminne piddi korda minnema, ja pumeister otſa ſama.

Astus siis pumeister pu-hunniko ſisſe, piddas ramato näppo wahhel ja tö-riistad kottiga käsſiwardes. Ja ni pea, kui mees hunniko ſisſe ſai, süda ſedda iggaſt küljeſt pöllema. Tulle, ſuitſo ja auro pärraſt ei ſanud need ümberſeisjad arro, et pumeister hunnikuſt läbbi ja Ma alla läks, waid arwaſid keik, tedda taewa minnewad.

Maalmeister ſedda kül teädis, et ta ihholikkult taewa ei wöi ſada, waid, et tulli tedda piddi ärrapölletama, ja nenda iggaweste taggaſi tullematta jäma, mis kül teiſed lootſid, — ja würsti issale ſuurt melehead arwaſid teggewad. Agga ſe ma-allune ärrapeäsminne jäi ni hästi maalmeiſtril, kui ka keigil teistel teädmatta.

Waene pumeister hoidis ennaſt kaua aega warjul, nenda, et ükski mu temmaſt ei teädnud, kui agga ta omma naene, kes temmale süa andis. Wimaks panni ommale walged rided ſelga, läks würsti jure, ja wiis tem-